Ч. 46 (11.294). Львів, середа 22. лютого 1928. Opłata pocztowa zapłacona ryczałtem Рік XLVI

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.372. — Адреса для телеграм: „Діло“, Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-36. — В справі оголошень звертатися до адміністрації. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

18 Всі українці голосують на одиноку правдиво національну українську листу 18

Довкола польсько-литовського конфлікту.

Дня 16. лютого ц. р. святкувала незалежна Литва десяті роковини своєї державної самостійности. Розуміється — тутешні литовці були в цім святі тільки духом зі своїми братами зпоза кордону. Але не зовсім. Якийсь запеклий литовський Будрис заткнув нічю з 15. на 16. лютого на руїнах Гедимінової твердині у Вильні національний литовський прапор тай ще прислонив прапор жалібною крепою. Аж місцева поліція мусіла інтервеніювати. Прапор зняли і на цім інцидент покінчився.

Годі дивуватися жестові литовського національного романтика. Саме ця невисока замкова гора, з руїнами і слідами колишньої королівської палати основоположника Литви — серед моря міських криш, понад шпилі костелів, з видом на чарівну долину Вилейки і Вілії, є тією „Меккою литовською“, до якої нестримно і всупереч всім перешкодам, стихійно пливуть думки і почування кожного литовця. Нічого більше там в цім Вильні литовцям не лишилося. Бо навіть на місці, де колись, як кажуть, горів в поганській гонтині вічний огонь жреців — тепер стоїть дзвіниця серед площі перед першим... польським собором. А побожні бабусі — польки, наслухавшись проповідей з костельних амвон, проходячи біля цього місця, тільки з острахом хрестяться тай спльовують в сторону такого „поганського“ місця. І литовці і поляки таким чином найкраще засвідчують про свої думки та настрої. Навіть без офіціяльних урядових нот і стриманих, а проте злоненависних інтерваю офіційних представників одної і другої сторони.

Тимчасом не переривається ні словна ні писемна стрілянина між Варшавою і Ковном. На останній конференції Ради Ліги Націй в Женеві польська диплямація піймала великого і безсумнівного облизня. Хитрому Вальдемарасові цілком ненадійно вдалося провести в резолюцію Ліги уступ, який цілком недвозначно санкціонує право Литви процесуватися з Польщею перед трибуналом світа за Вильно. Тільки дякуючи обставині, що в Польщі тепер при кермі єдиновластя уряду санаційного і фактові, що в женевському інціденті персонально заанґажувався сам голова уряду — не заплатив за Женеву головою міністр Залеський. Хоч в нормальних умовах справедливо „заслужив“ собі на це.

Литві і наказали і дуже щиро порадили погодитися з Польщею. Та Вальдемарас якось не дуже спішиться. Покищо проходить між обома сторонами більш або менш будуючий обмін нотами на всілякі теми, які цікавлять Варшаву і Вильно. Польська преса виявляє признаки великого схвилювання а то й справжньої люти.

І якже воно так? Рівнуючи Литву до Польщі — перша є маленьким ліліпутом котрого польський Голіят може роздавити двома пальцями одної руки. Та проте Польща не має відваги до рішучих виступів. Тому не має, бо маленька Литва є сьогодні, на зразок передвоєнної Сербії, дуже важливою фігурою на політичній шахівниці Европи — фігурою, за якою стоять і великі держави і Німеччина і Совіти. Литва знає це і в своїй територіяльній слабости бачить підставу значної сили у відношенні до Польщі.

Ось що балакає про це Комінтерн в своїй останній ухвалі:

„Польсько-литовський конфлікт цілком не влагіднів після останньої декляції Ради Ліги Націй, навпаки, він тепер ще більше загострився. Рада Ліги не розвязала польсько-литовського питання, тільки відсунула виповнення пляну марш. Пілсудського про анексію Литви. Для Литви оставлено одинокий вихід: мирним шляхом дійти до порозуміння з Польщею, себто значить добровільно піддатися Польщі і стати її піакольонією. Якщо, одначе, Литва цього не вчинить по власній волі, її до цього примусовлять силою, бо так наказує імперіялістичний інтерес Англії і Франції. Отсі держави стремлять до створення одноцільного фронту проти СРСР від Балтику по Чорне Море. Те саме лежить в інтересі Польщі, котра шукає виходу на море, а при допомові американської позички силкується поширити свій ринок збуту шляхом загарбання Литви. Анексія Литви теж йде по шляху інтересів польських великих землевласників, котрі мріють про відібрання землі литовським мужикам. Словом, Польща стремить до створення великої держави в границях з 1772 р.“.

Тільки Комінтерн. Оставивши на боці стереотипні балачки про створення одноцільного фронту проти СРСР, цікаво булоб довідатися про становище більшовиків до істнуючого литовського уряду і Литви самої? Становище-же більшовиків таке, що вони взивають литовське населення до... збройного повстання проти фашистівського уряду Вальдемараса. І безумовно більшовики свідомо інтригують в Ковні проти Варшави, надіючись, що з першого похвату Польща „накриє“ Литву, а це знов дасть привід до більшовицького перевороту на Литві, підставу до мілітарної більшовицької інтервенції на Заході. Тільки загально-европейська війна може створити можливість для нової соціяльної революції і запанування більшовизму в зах. Европі.

Цілком друга знов лінія німецької політики. З одного боку кермує нею бажання витворити для свого „східного сусіда“ як найбільше труднощів, а з другого піддати Польщі думку виміни коридору за анексію Литви — дуже „делікатну“ думку, яка, до речі, до скажености доводить Польщу.

Як бачимо — багато собачок ходить довкруги миски з горячою литовською юшкою, обнюхує її з усіх боків, хотілоб трохи лизнути з неї, але з остраху, аби миска не перевернулася і не попарила їх — тільки здорово лає...

Отже побачимо, що принесе майбуття. Найближче засідання Ради Ліги Націй вже не за горами. Вибори в Польщі почінаються в першій половині березня. Тоді „литовська справа“ увійде в нову і хто зна, чи вже не рішаючу сталію.

Д-р Павло Лисяк.

Державна рація.

Держава й партії в Чехословаччині. — Партійна дисципліна. — Справа послів Ганрайха й Маєра. — Держава на сторожі партійних інтересів.

(Від власного кореспондента).

Прага, 16. лютого 1928.

Національне порозуміння, осягнене не так давно між чеськими й німецькими горожанськими партіями Чехословаччини, викликало, як цього можна було сподіватись, не саму лише чисту радість в обох заінтересованих таборах. Кількасотлітня боротьба між чеським і німецьким елементом, боротьба не на життя а на смерть, не могла цілком скінчитися тільки тому, що провідні партії обох таборів підписали між собою угоду й засіли при спільнім столі. Та знана німецька й чеська жарність утримує незадоволених від гострих виступів проти заключеної угоди. Дрібні пресові органи й люди, що зробили собі професію з пацьковування одної народности на другу, роздмухують ще й нині чесько-німецьку ненависть, але впливові люди й пресові органи рахуються з осягненим порозумінням як з доконаним фактом і радше хотять його зміцнити, ніж уневажнити. У глибині обох народів ведеться дальше боротьба за національний стан посідання — за мову, за школи, за уряди, за соціяльні пільги, — але назверх засада згідливої співпраці респектується обопільно.

Знайшлись, одначе, і тут виїмки. Панове Ганрайх і Маєр, соймові посли зі „Союзу німецьких хліборобів“ — одної з тих партій, що відограють головну ролю в нинішній чесько-німецькій урядовій коаліції, — від самого заключення угоди поставились до неї ворожо й почали її безоглядно поборювати. Партійний провід якийсь час ставився до їх виступів поблажливо. Заохочені цим, вони одного дня, коли в соймі було голосування над коаліційним законом про місцеве самоврядування, піднесли руку проти урядового проекту, а тим самим і проти свого клюбу. З огляду на це соймовий клюб поставив внесення перед центральним проводом „Союзу нім. хліборобів“, щоби послів Ганрайха й Маєра виключити з партії. Партія це внесення ухвалила, названих послів виключила й вже від себе зажадала їх зложити соймові мандати. Коли вони добровільно не схотіли цього зробити, відпоручник партії вдався зі скаргою до державного виборчого суду, й суд вироком позбавив тих двох послів їх соймових мандатів. Апеляції на цей вирок немає.

Над цілою цею справою не варт булоб і зупинятись, колиб вона не кидала світла на своєрідну внутрішньо-правового світла на своєрідну внутрішню організацію чехословацької держави, в разом з тим і на провідну тенденцію в правній частині повоєнної Европи взагалі. Ми знаємо з практики польського парляментаризму й нашої парляментарної репрезентації, яка шкода буває від безнастанного „самозвалчування“ послів і від їх безконечного перебігання від фракції до фракції, від клюбу до клюбу. У Чехословаччині щось подібне є абсолютно виключене. Чехословацькі основні закони виразно визнають політичну партію за головну клітину державної будови, ці закони виразно не хотять числитися з поодинокими послами, як носіями нар. волі а виходять із того, що її носіями є виключно партії, як певна організац. цілість. Тому й при всяких конфліктах, які повстають між партіями та їх членами, зглядно між соймовими клюбами й поодинокими послами, чехословацький закон в особі виборчого суду незмінно стає на сторону партій. Це вже не перший випадок, коли неслухняних послів на домагання їх партійного проводу позбавлюються соймових мандатів. Якщо й далі випливатимуть подібні конфлікти, то держава без сумніву ставатиме й далі цілою силою свого авторитету в обороні партійних інтересів і фракційної дисципліни.

Чехословацькі партії роблять найширший ужиток із тих прав, які їм надає держава. Перед виборами вони беруть від своїх кандидатів підписку („реверс“), що ті зобовязуються зложити свої мандати на руки партійного проводу, колиб повстали які розбіжности між ними й більшістю відповідного соймового клюбу. Підчас свого послування вони щомісячно віддають пяту частину своїх діет, себто тисячу корон, до партійного фонду, причім соймова канцелярія стягає цю тисячку автоматично. Один чеський публіцист отсе недавно вирахував, що чехословацька держава таким способом віддає партіям великі мільйони річно: чиж не краще булоб, — питає він, — цілком удержавити наші партії, щоб держава бодай могла контролювати їх діяльність? Та ці обрахунки й запитання в групі річи нічого не міняють: партії були й залишаються державно визнаним і протегованим чинником внутрішньо-політичного життя Чехословаччини, а поодинокий член партії, ба навіть соймовий посол мусить безумовно коритись і „тримати дисципліну“.

Чи добре це чи зле? Ми бачимо, що розвиток подій у повоєнній Европі помалу причиняється до перемоги цеї засади також у деяких інших країнах. Російський більшовизм є не що інше, як безсовісно загострена модифікація цеї засади: недавня розправа з опозицією відбуває розправу з послами Ганрайхом і Маєром, як сильний мікроскоп відлає малу краплю води. У різній мірі можна вважати практику італійського фашизму за певну відміну цеї засади. Різниця тільки в тім, що демократична Чехословаччина не визнає монополії одної партії, а тому й не потребує вдаватися до брутальної сили, щоб вмусити велоєірні одиниці до послуху. Все тут робиться тихо-мирно, без зайвого галасу й фізичного насильства, але рубінним й баламутникам в партіях (і в соймі) не засиджуються.

Можна булоб деякому ближчому побажати такої зарности й такої правної її охорони та краще на цій боковій точці не зупинятись, щоби часом „гусей не роздразнити“.

М. Г.

Небезпечна карта України.

По заключенні мирового договору між центральними державами й українською державою в Берестї Литовськім, в лютім 1918 р., вийшла зараз-же у Фрайтага і Берндта у Відні „Карта України" на якій означено толішні політичні границі української держави. Територія Галичини і Буковини зазначена там згідно з толішнім правно-державним станом тих країв як територія Австро-Угорщини.

Карта ця заосмотрена підписом „Фрайтаг і Берндт Відень 1918 р." розійшлася ще в 1918 р. за часів Австро-Угорщини у великій скількости по цілій Галичині і стрічається її ще й досі дуже часто по наших читальнях та всяких інших товариствах і установах.

Від видання тієї карти минуло 10 літ; за той час змінилися основно правно-державні відносини і карта має тепер вже історичне значіння: пригадує нам часи, коли існувала Українська Держава за правління Центральної Ради та гетьмана Павла Скоропадського, а територія давної конгресової Польщі оставала під німецькою військовою окупацією. І нікому не прийшло й на думку, щоби ця історична карта могла комунебудь стояти на заваді.

Та лихо не спить! Весною 1927 р. занепокоїла та історична карта державну поліцію в заліщицькім повіті і її органи забрали ту карту кільком читальням „Просвіти" і враз з донесенням передали повітовому судови в Заліщиках. Суд в Заліщиках зарядив зараз-же проти кількох голов читалень, в яких найдено і забрано ту історичну карту України, доходження в напрямі злочину з § 65а к. з., котрий каже, що злочину забурення публичного спокою допускається, хто публично перед більшим числом людей, в друках, поширюваних письмах або образових представленнях старається викликати погорду або ненависть проти особи цісаря, проти одноцілого державного звязку цісарства, проти форми правління або управи держави".

По переведенні тарних доходжень в повищім напрямі, відіслав суд в Заліщиках в осени 1927 р. акти тієї справи враз з кількома примірниками згаданої карти України державній прокуратурі в Чорткові до дальшого урядування.

В січни 1928 р. доручено дотичним головам читалень „Просвіти" ось таке судове рішення:

„Sąd Okręgowy oddz. V w Czortkowie, dnia 19 grudnia 1927. Nr. v. 240 27/2. Sąd Okręgowy w Czortkowie, w sprawie karnej przeciw N. N. o zbrodnię z § 65 a) u. k. po wysłuchaniu zdania prokuratora, postanowił zatwierdzić po myśli art. 75. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10. maja 19 7 r. Nr. 45. poz. 395. Dz. U. Rz. P. zajęcie mapy Ukrainy p. t. Karta Ukrainy" wydanie Freytaga we Wiedniu, zarządzone przez Prokuraturę przy Sądzie Okręgowym w Czortkowie dnia 12 grudnia 1927., albowiem zakwestjonowana karta zawiera w sobie znamiona zbr dni z § 58 c) u. k. ponieważ oznaczeniem granic „Ukrainy" a sięgających w głąb terytorjum Państwa Rzeczypospolitej Polskiej zmierza do oderwania części Kraju od jednolitego związku Państwa Rzeczypospolitej Polskiej. — Strawiński".

Коментар зібо непотрібний.

В безконечній черзі...

ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС 17-ЬОХ.

ДВАЦЯТИЙ ДЕНЬ РОЗПРАВИ.

Нинішня розправа, як то звичайно буває в понеділок, начався зі значним опізненням. Публики на салі мало, заінтересування процесом значно слабше, бо ще в суботу заповів предсідник трибуналу, що в цьому тижні буде переслуханих тільки кількох свідків, а зрештою будуть читатися весь час акти процесу. Навіть поліція, що береже порядку в салі і на коридорі і — треба це признати — поводиться зі всіми тактовно, нині не має богато до ділання і сидить або стоїть непорушно на своїх місцях. Словом: нудний, сонний настрій заволодів усіми.

Низку актів цього процесу зачав читати протоколянт, а опісля помогали йому в читанні предсідник і член трибуналу ст. радн. Згуральський. Загально рахуються з тим, що цей тиждень пройшов би на читанні актів, а найближчий заняли би промови прокуратора, оборонців і резюме предсідника. Оскільки не буде яких неподіванок, то присуд западе по всякій правдоподібности з кінцем найближчого тижня — безпосередньо перед днем, в якім відбудуться вибори до сойму (неділя, 4. березня ц. р.).

Сьогодні відчитано цілу низку актів, що дотичать діяльности поодиноких обвинувачених, тому на салі було доволі нудно й пусто. Деяке ожвавлення вніс тільки виступ оборони, яка устами д-ра Старосольського поставила внесення до трибуналу, щоб він опрокинув з уряду вісти про мнимі анонімні погрози на його адресу, а щодо мнимого побиття св. Марії Степюкової якимись невідомими типами (про що були вістки в польській пресі), щоб засягнув реляції від дирекції поліції. Внесення це зокрема його мотивування, зробило дуже добре враження як на трибунал, так і на лаву присяглих.

•

Понеділкова розправа зачалася з того, що прокуратор передав трибуналові візнання кількох свідків з родини Шлапаків, які вони зложили на поліції, і просив приняти ті візнання до актів. Якщо оборона — казав він — не має нічого проти того, то візнання ці будуть відчитані — без особистого переслухування тих свідків тут на салі. Предсідник передав ті візнання обороні, щоб вона з ними познайомилася і в цій справі висказалася.

Опісля приступлено до відчитування ріжних актів процесу. Відчитано акти, що дотичать обдукції тіла пок. кур. Собінського, акти про льокальну візію на місці убивства, а дальше акти, що відносяться до життя й діяльности поодиноких обвинувачених, зокрема всіх троїх Вербицьких.

По прочитанні частини тих актів зарядження павзу. По павзі забрав іменем оборони слово д-р Старосольський, що виголосив таку промову:

Промова д-ра Старосольського.

На протязі цеї розправи зайшли деякі факти, яких оборона не сміє збути мовчанкою, — а власне:

1) Перед і на початку розправи звернено з ріжних сторін остереження та погрози на адресу оборони того змісту, що в певних кругах плянується замахи на оборонців, які виступають в цьому процесі як акт помсти чи відплати за убийство кур. Собінського;

2) Пізніше появилася вістка в пресі про те, що якісь дві українські одиниці мали інсультувати свідка Марію Степюкову — нібито за її візнання в цій справі;

3) Врешті недавно розійшлися поголоски, що виступаючі в цій справі урядові особи одержали якісь погрози;

4) Вчинні слуханий як свідок надком. Мітлєнер висказав погляд, що св. Гасман змінив свої зізнання на салі, під впливом страху перед атентатом на свою особу.

Що все те викликало атмосферу нервового підозріння, небезпечну для обєктивної оцінки справи, яка може родити упередження, цього доказом є питання, поставлене на розправі дня 18. лютого 1928 до панів знавців-психіятрів одним з панів суддів присяглих іменем лави, — а саме: Чи можливе є затроєння свідка Жукова, яке викликало у нього психозу?

З огляду на те оборона вносить:

Високий трибунал зволить запитати дирекцію поліції у Львові про прізвища людей, які мали напасти на Степюкову і які мали бути поліцією заарештовані та про стан доходжень у тій справі, евентуально покликати справників нападу в характері свідків для ствердження, чи фактично напад мав місце і хто його інсценізував.

Оборона заявляє святочно, що вона уважає всякі поголоски про погрози, звернені проти виступаючих в тій справі осіб, за акти свідомої провокації з метою затроїти атмосферу цього процесу і в цей спосіб не допустити до виявлення матеріальної правди і до правильного виміру справедливости.

Лава оборонців не сумнівається, що її погляд поділяє кожний правово думаючий, свобідний громадянин.

Як довго йшло тільки про погрози звернені на адресу оборонців, оборона не вважала потрібним реагувати на це в якийнебудь спосіб; одначе з хвилею, як провокаційні версії дотикають інших виступаючих в цій справі осіб, усі оборонці заявляють солідарно, що коли б ці версії мали хоч тінь підозріння за собою, що вони походять з якихнебудь кругів української суспільности — то всі оборонці солідарно негайно злож[или] би оборону.

Відповідь предсідника.

Предсідник, вислухавши промову д-ра Старосольського, стверджує з уряду, що трибунал не дістав з ніякої сторони ніяких погроз. Таксамо трибуналові невідомо нічого про те, аби на св. Марію Степюк напали були якінебудь люди, щоб її стероризувати. Трибунал прихиляється до внесення оборони і спитає дирекцію поліції, чи їй відомо щонебудь про якийсь напад на св. М. Степюкову.

Заява судді присяглого.

Голоситься до слова суддя прис. д-р Блюм і просить предсідника ствердити, що він питав знавців-психіятрів тільки теоретично, чи це можливе, аби хтось міг встрикнути щось чоловікові і таким чином спричинити на якийсь час затьмарення нормального функціонування його ума.

Оборонець д-р Старосольський заявляє...

МИКОЛА МАТІЇВ МЕЛЬНИК.

Як проходила осінь..

6)

Катерина звивається, як ластівка попід дах. Юрчік чує, що любить ту ластівочку... Не дав би порошині їй на чоло впасти.

— Гей, гей ластівко моя!...

— — — — — — — — — — —

Стукнули сталеві тарелі. Юрчік прокинувся з солодкої задуми. Спомин — як дим...

Земля віткала крізь перший сон.

Юрчік простягнув руки над пахучою зеленю. Коло рейок танцювали дерева, присідали кущі. З машини висипалися рої іскор, поїзд летів... летів... А сопілка з дрібними співанками, в підкови цоркала. Тішилися хлопці, що старіню побачуть.

Розохотилися... Дуріли...

Крімснули колеса, заскрипіли гальми.

Остання стація. Зіткнула машина.

Пращалися тай усякої добачали.

— Тож то буде нічька в нашого Юрчіка!

— Чорні кіски гадем за шию...

— Упешси, брьи, поночі...

А губоньки твої — розрадоньки мої
Єк дум, так дум, так думала — розрадоньки мої

— Тай заплатит файно тот довжьок, шьо за два роки, аби лиш забирував.

— На то дали вурльоп жовнярови... Єк служьба, то служьба...

Реготалися.

— Тай бувайти здорові...

— Бувай братчіку, Ю'!

— Бувай Дми'!...

Шпурялися тай били собі увечно в дах. Перед ними старі доріжки навхрест. Хто на котру тай гайда!...

— — — — — — — — — —
— — — — — — — — — —

— Нікого не видко...

Дивувався: чому? Чому всі йому на стрічу не біжать?

Тихо...

У білих рубках мряк показувалися знайомі верхи. Ще один поріг і село... В такій долинці, серед вінка. Юрчік вдихав у себе свіжість ранку — спішив... От, от і його село...

Серце, мов човник на пряжі...

— Аді, аді, Юрчік наш!

— Ти де був? Ти де був? — питала пташка.

Думки розмотувалися нагло з того клубочка, що вмотував на нього всі свої здогади, весь туск...

— Ой ще буде файно!...

Там столітній бук потрясав бородами, гибкий корінь гадюкою впоперек стежки... Давні карби скипілими долонями... Колись, колись повирізував самий на сивій корі. Тепер — мов карби на власній душі... Карби прожитого. Подумав: отут... на ребрі, дихнуті гляба!...

У гіллю збив крильми ворон.

— Вішшюєш годину, сатано!... Єкби ми тут кріс, то бих... аді, отік, ... плюнуті!...

Лютий був, що птах розсипав сумерки тоді, коли він хотів самих радощів серед зустрічі, стиску рук і сміху в хоромах. Але Юрчікові все хтось шептав:

— Аді, ше мах на два камені тай оцес горбочьок, а видтив долинка тай на грули твої пороги...

Перед ним гора, а за горою...

— Абожь я знаю... була поренна... тай чіму бис ни мав вірить!... а ні — то прийде клям під нам... Але ні, вна свій преліжь знала...

Ішов вільним кроком. Хотів найти в собі той спокій, втихомирити цікавість. Але кожна гілка простягала до нього долоні, кожна смерічка кивала пальцями, берізки віттям. На далеких кичерах протирав очі зрошений ранок. На дорозі зачіпав за ноги камінь...

— Вуйку, Ю' ци вере дужі, єк тріваля?...

Юрчік усміхом.

Розкішний спомин вінками...

— Так єк бих ше вчера по тім весілю!... Аді, один тиждень махнув, єк голуб крильми... Він уже ґазда на свойому подвірі. Від керниці Катерина з повними коновками — а він...

— Та бо водичька, єк жите!...

— На, пий чьоловіче мій!...

— Ейбо, ни будь пустий, бо буркну в пазуху...

— Ану-ко!

— Ха-ха-ха!...

— Ластівочко моя...

Ізза водоніски румяне личко, очі прижмурком, точеним білим кременем зуби...

— Гей, солодка твоя водичька! — приговорює. Робота лоском, не втече... вихилясом до сіней, а з сіней до хати. Зеркало до білих лавиць у сміх. Лудінне у ряд на жердках... Ситі ліжника попід пухові подушки.

— Цулуй, Юрчіку, цулуй!... Ой бож я пена, пена... Ой бо я коло тебе єк коло дуба калина —

(Продовження буде)

що так саме було і прис. с. д-р Блюм питав про це дійсно тільки теоретично.

Предсідник стверджує те саме.

Дальше читання актів.

Після того приступлено до дальшого читання процесових актів, що дотичать діяльности ріжних обвинувачених. Відчитано богато дрібніших актів, а також форму присяги, яку мали складати всі члени У. В. О., приступаючи до неї.

За зізнання свідків Шлапаків.

При кінці нинішньої розправи забрав ще раз слово д-р Старосольський і заявив, що він волів би почути особисті зізнання свідків Шлапаків тут на салі, але остаточно годиться і на відчитання їх зізнань, зложених перед поліцією, з тим одначе, що разом із зізнаннями Шлапаків будуть відчитані також зізнання св. Гіби, який був у товаристві Мих. Вербицького разом з ними.

Прокуратор застерігає собі відповідь щодо відчитання зізнань св. Гіби на пізніше, бо він про це нічого не знає.

На тому закінчено понеділкову розправу.

АРЕШТУВАННЯ ЧЛЕНІВ СЕЛЬРОБУ-ЛІВИЦІ

Луцьк, 20. лютого 1928.

Власти перевели тут нові арештування серед членів Сельробу-лівиці. М. і. арештовано голову окр. комітету Сельробу-лівиці Федорука, предс. окр. комітету Войну і кандидата на посла Гембеля.

ЗНИЖКА ПАШПОРТОВИХ ОПЛАТ?

Варшава, 20. лютого 1928.

Зачувати, що справа пашпортових оплат є знову актуальною. З новим роком мають обнизити власти пашпортові оплати. З тою справою має виступити мін. вн. справ. В разі апробати внесення мін-ством скарбу оплати знижено би від 1. квітня на 50 проц.

КРІЗА УРЯДУ СХС.

Білгород, 20. лютого 1928.

Провідника хорватської сел. партії Степана Радіча прийняв король на авдієнції. Радіч предложив королеві покликати до уряду вогось знова парламенту, найлізше військового. Король відповів, що не хоче, аби військо мішалося у політику, але розглянеться за особою зпоза парламенту. Після авдієнції Радіча, вважають Вукічевичів проєкт утворення кабінету погребаним. Кріза потреває ще кілька днів.

ПОТОНУЛО 300 КИТАЙЦІВ.

Льондон, 20. лютого 1928.

Із Шангаю подають, що на висоті Гонг-Конг ударився китайський корабель „Гсін-Та-Мін" із японським кораблем „Апутамру". Потонуло 300 китайців, около сто врятовано, але богато з них потім померло.

ПОВЕНІ.

Варшава, 20. лютого 1928.

З Кубані повідомляють, що в р. Кубані наслідком нагромадженого леду біля Краснодару (Катеринодар) ріка нагально виступила з берегів і залила богато сіл, в більше як 83 тис. управної землі. Вода далі підноситься і грозить залином 5 містечок і богато сіл.

Льондон, 20. лютого 1928.

З Мельбурну повідомляють, що цілу Австралію навістили повені, найбільші у Новій Валії. Там вода залила місто Крафтен і околиці на просторі 10 км. Місто відрізано від світа.

Біржа.

Гроші.

Доляр 8·87·75—8·88·75, канадійський доляр 8·83·50—8·84·00, корони чеські 0·26·25—0·26·50, австрійський шілінг 1·25·00—1·25·00, рум. лея 0·04·50—0·05·00, француський франк 0·34·50—0·35·00, швайцарський франк 1·71·50—1·71·75, англійський фунт 43·40—43·80, німецька марка 2.11·95, данцігський гульден 1·72·99, червінець 3 ·50—32·80.

Золото: 20 кор. 36·40—36·70, 20 франків 34·40—34·75, 20 марок нім. 42·50—42·80, 10 рублів рос. 46·80—47·20.

Срібло: кор. австр 0·69·00—0·70·00, 5 кор. австр. 3·52—3·60, фльорен австр. 1·76—1·80, рублі рос. 2·95—3·06, копійки за рубель 1·48—1·54.

Збіже.

Пшениця двірська 47·75—47·50, пшениця селян. 45·2 —46·25, жито 37·00—38·00, ячмінь бровар. 39·00—40·00, ячмінь на мливо 33·25—34·25, ячмінь пастівний 31·00—32·00.

✝ Посмертні згадки

Іван Варецький, студент II. р. політехніки, помер заосмотрений Найсв. Тайнами на клініці у Львові 20. ц. м. в 22 році життя. Похорони відбудуться в середу 22. лютого о год. 3 пополудни з каплиці анатомії (вул. Пекарська 52) на личаківський цвинтар. В. Й. П.

НОВИНКИ.

— Почтові складанки розсилаємо з нинішним числом, та просимо П. Т. передплатників негайно відновляти передплату, щоби не було перерви у висилці часопису. Передплату належить присилати прямо до Адміністрації, яка на місяць березень 1928 р. виносить 4·50 зол.

— Львівська хроніка коротка та либе́нична як кінець карнавалу. 19 літній гімназист постріляв себе смертельно наслідком нещасливого кохання. На вул. Третього Мая — одна пожежа. На десяти вулицях десять крадіжей і взломів. Та все це добре кінчиться, бо страйк кін поладнаний і львівські громадяни невдоволені своєю будешчиною можуть собі її доповнити фільмою.

— Україніка. Протягом січня й першої половини лютого п. р. в „Прагер Прессе" поміщені такі замітки й статті з обсягу українознавства: 14. І. — „Перекладати на українську мову", 15. І. — „40-ліття „Діла", 17. січня — „Проф. Василь Гр. Ляскоронський" (некрольоґ), 18. І. — „Україна", звіт ч. 5 за 1927 р., 19. І. — „Куліш і Милорадовичівна", 20. І. — „Український Національний Музей у Львові", 21. І. — „Український театр", 25. І. — „Пан Тадеуш" в українськім перекладі" (фейлетон) і „З листування М. Л. Кропивницького", 28. І. — „Ваплїте", 29. І. — „Ювилей академика М. С. Грушевського", 1. II. — „Нове українське письменство" (обговорення творів Хвильового та інш.) і „Публікації соціально-економічного Відділу УАН", 2. II. — „Корпус українських дум" (фейлетон), 5. II. — „Книголюб", 15. II. — „Петро Панч".

— Рекорди. Ню-йорський округ, що крім міста має ще 80 містечок і сіл продукує в своїх фабриках що години ріжних виробів за 3 міл. дол. — До Калькути приїхав летун Гінклер, який зробив пробу перелетіти з Англії до Австралії на авієнетці в 18 днях.

— Лявіна пересунула почтовий будинок. Велика сніжна лявіна біля Сондерланд (у Норвеґії) схопила почтовий будинок, що стояв на стрімкій горі, і пересунула його кілька км. далі. Цікаве, що будинок майже неушкоджений.

— Скеля розлавила льокомотиву. Підчас бурі, що лютувала біля Еґерсдорфу (на Моравії) відірвалася велика скеля і впала на залізничий шлях саме у хвилі, як переїздив туди особовий поїзд. Льокомотиву роздавило, а три вагони за нею злетіли зі шин. Було 6 ранених.

— Кранц увільнений. В Берліні закінчився процес гімн. ученика Павла Кранца, обвинуваченого за участь у вбивстві, якого допустився його товариш Шелер на Стефані, який любився в 16-літній Шелеровій сестрі. Суд видав увільняючий присуд від обвинувачення в справі участи у вбивстві, а засудив Кранца лише на 3 тижні арешту за безправне ношення зброї.

— Відкриття Всеукраїнської художньої виставки. 5. лютого в Київі відбулося святочне відкриття Всеукраїнської художньої виставки ім. 10-річчя Жовтня. Голова виставового комітету, представники міської ради й діячі мистецтва підкреслювали теперішні завдання мистецтва і факт, що пролетарська культура всякими засобами сприяє розвиткові мистецтва, але не того мистецтва, що обслуговує буржуазні верхи, а того революційного мистецтва, що служить інтересам трудящих. На відкриття виставки приїхали представники ріжних напрямів малярства і багато революційних художників. Виставка докладно характеризує всі течії малярства, що існують тепер на Радянській Україні. Виставка триватиме в Київі півтора місяця, а потім хотять її перенести до інших міст України.

— Тайна незрозумілої мови. Професор больонського університету Тромбетті відкрив тайну, над якою вчені мучаться десятки століть: він відчитав письмо етрусків, себто найшов доступ до мови, яка від 2000 літ лишилась незрозумілою. Етруски належать до найстарших культурних народів Европи; жили вони у зах. частині сучасної середної Італії. Визначувались великим інженірським хистом: осушували багна, будували мости та кораблі, вели широку торгівлю, залишили по собі безліч статуй, зброї, прикрас і більш як 8000 надписів на таблицях і стовпах, що донині стоять по всіх музеях. Ні одного із цих надписів не відчитали досі вчені; етруська мова не виявляла схожости з ніякою відомою мовою. Вчені не ствердили навіть, до якої групи народів належать етруски. Тромбетті — один із найвизначніших сучасних фільольоґів відкриє світові на найблизчому конгресі у Фльоренції тайну нової забутої мови.

— Духова Олімпіяда. Цього року збереться в Амстердамі спортова молодь з усього світа на своєрідні олімпійські змагання. Ці змагання мають узяти приклад із грецьких і хотять стати „духовою Олімпіядою". Всі нації, яких спортовці запрошені на „Олімпійські ігрища" можуть вислати туди своїх письменників, музиків, малярів, різьбарів та архітектів, щоби вони порівнялись у змаганнях. Але всі їхні твори мусять мати звязок із спортом. Отже письменники повинні туди вислати пісні, оповідання чи поеми, що мають за сюжет звеличування спорту. Комітети поодиноких народів розглядатимуть рукописи.

— Европа не йде на здоровля афганістанському емірові, який мусів перервати свій побут у Бельгії і виїхати у Швайцарію, наслідком недуги. Емір терпить від рани, яку завдав йому підчас голення рани, яку завдав йому підчас голення стрижів; невеличка ранка заогнилась і дуже болить. Від неї опухла шия, так, що емір не може носити ковнірика і після бенкету, виданого в його честь бельгійською королівською парою, йому забало ранорока.

— Перемога Альохіна. Міжнародній шаховий мистець Альохін переїзджаючи через Сантіяго в Чіле зустрівся там з великою овацією населення. Прийнятий місцевим шаховим клюбом він хотів скласти доказ свого мистецтва і почав „продукції" із місцевими грачами. Шахи в Чіле незвичайно розвинені, бо є навіть предметом шкільного навчання. Спершу грав Альохін партію проти всього персоналу шахового журналу „Ніціон" — сам не дивлячись на шахівницю. Далі грав одночасно 30 партій із усіми можливими групами, що нарадкувались над кожним посуном і з них програв тільки 3. У новій грі проти 36 поодиноких грачів, що мали дорадників, програв одну партію, а дві мав розіграні. Альохін грав не надумуючись (30 партій за півчетверта години!), а його противники могли надумуватись досхочу.

— Катастрофи. В одній із копалень сірки на Сицилії вибухла партія динаміту: 5 убитих, 19 ранених. — На фабриці машин у Ленінграді у пожежі згоріло 14 робітників. — У франц. місті Сен-Етієн згорів театр.

— Світова всячина. Новий міністр райхсверу ген. Ґренер заявив, що від тепер райхсвера стоятиме поза всякими товариствами та організаціями, що мають політичний характер. — Синод грецької православної церкви рішив завести від 1. жовтня ц. р. григоріянський календар. — Зл. Держави обмежують свої морські збросння. — Передвиборна кампанія в Японії почалась: на 460 місць у парляменті є 960 кандидатів. — У Тегерані відкрили змову на перського шаха. — В Айзенштадті (Бурґенлянд) арештувала австр. влада мадярського полковника Шварца як мад. шпигуна. — Англ. робітнича партія рішила поставити вперше при найблизчих виборах в окрузі Льойда Джорджа свого кандидата. — Англ. король відвідає президента Думерґа у Парижі. — Бельгійський король занедужав. — Болгарський король дістав польський ордер „Білого Вірла". — Конфлікт щодо виступів в Відні муринсько-француської танечниці Бейкер полагоджений; вона виступить в оперетковім театрі Штравса. — Фільма про бельг. сестру милосердя Кавель проти якої запротестували німці, куплена одною америк. фірмою.

— Вечерниці „Червоної Калини" заповідаються дуже гарно. Велика скількість зголошень дає запоруку, що саля „Народнього Дому" заповниться вщерть веселими учасниками. Маємо надію, що остання забава цьогорічного карнавалу буде мати саме те, чого бракувало на наших балях: інтимність і сердечний, безжурний настрій. До цього в великій мірі причиниться і стрій. Неодин з охочих не міг бути на балях, не маючи відповідного одягу. На вечерниці 25. ц. м. можна прийти в звичайній темній одежі.

З нашого карнавалу.

Маскарада „Т-ва письменників і журналістів" і Кооперативи „Український Театр" у Львові.

Маскарада — єдиний баль, про який можна писати не для товариської приємности знайомих або з професійного обовязку реклями, а із щирою цікавістю глядача, який слідить за зорічною еволюцією смаку нашої інтелігенції. На всіх інших балях побачите менш-більше вдатні копії останньої мікової чужинної моди чи старі фраки, смокінги та жакети сям-там пересічені новими варіянтами. І на таких забавах нічого нового не побачите на салі. Форми тамтешні не віддамо, пізніше так нічого з носу на рік як дамы, що спинюються зберігти моду „повну лінію".

Інше діло — маскарада. Переодягаючись людина мимохіть вкладає в костюм дещо із власного смаку та уяви. Жюрі із 12 членів цьогорічної Маскаради, що суперечалось завзято, згодилось від першої хвилини, що стокількадесять цьогорічних костюмів різниться у своїй масі від минулорічних кількома загальними рисами. Зріс естетичний рівень: на салі не бачили ми дешевеньких паперових одягів, десятків пребанальних циганок чи баядер, вульгарних обдертих вуличників, апашів, зникла велика скількість готових випозичених масок; переодягнених мущин було знову менше, а що найцікавіше: страшенне понизився гумор і дотеп у доборі костюмів. На салі не було костюму ні маски, що зосереджували би на собі загальну увагу своєю красою або веселістю. Майже всі нагороджені та відзначені згадкою одержали однакову скількість голосів і важко було встановити між ними справедливу чергу, яка стала необхідною тільки з огляду на прийнятий звичай давати нагородженим маскам право вибирати самим по черзі премії.

Ось і вислід „конкурсу масок": Дві перші нагороди: Курятко (п-на П. Гаврищаківна) і Баранчик (п-на Ір. Трешневська), 2-а: Місто Львів (п-ні Н. Селезінкова), 3-а: Коріяндолі (п-ні С. Весоловська), 4-а Поручник кінноти У. С. С. (п-ні Мартинцева), 5-а Бузьок (п-на С. Дудриківна), 6-а Золота рибка (пна І. Макарушківна), 7-а Виборчий автомат (пні Лісевичева), 8-а Китайка (пна І. Стрийська), 9-а Подорож довкола світа (пна О. Макарушківна).

На признання заслужили: Бояриня (пні Цішановська), „Жидок, виборчий агітатор" (єдиний комічний мужеський костюм д-ра Залужного), „Мотря" (пні О. Шепарович), пані та панночки, яких імен, на жаль, ми не записали: „Вечірня зоря", „Туалета", „Червона папуга" та „Зелена папуга", „Ковдра", „Літак з летуном", „Відчинена парасоля", „Північний бігун", а далі: Трикутник (пні Н. Терлецька), Звізда (пна Бардин), Пільні дзвінки (пна Войнаровська), Випродаж шовку (пна О. Федиш), Фонтана (пна Е. Стрийська), Хрущик (п. І. Семечкова), два Моримухи (пна О. Пачовська і О. Дудриківна), Радіо на даху (пна С. Коренишина), Радіо в кімнаті (пні О. Біренька), „Салатка" (пні Тисовська), Чоколяда (пна М. Гапкевич), Барабанчик (пна О. Струмінська), Шахи (пна М. Лопушанська), Питайний знак (пна Л. Яросевичівна), Велике курча (пні Гороцівловська), Чарльстон (пні Скальська) Пєро (пна Л. Туркевичівна)...

З якою приємністю рука виписала би тут поруч решти масок також їхні прізвища, якби ноги справоздавця були в силі всіх обійти, а горло всіх роспитати! Таки всіх, бо яка з них не мала на салі особи, якій не припала би до вподоби? Ось вони: Чортиця, Туркиня, Циганка Аза, Зелена перука, Риба, Пекло, Рожа, Волошки, Фіялка, Господиня, Рококо, Кльовн, Аїда, Блазник, Джезбенд, Мале рококо, Синій Пєро, Балетниця, Кухар, Мефісто, Еспанка, Циганочка, Турок, Сельоме, Чорний котик, Асирійка, Східний костюм, Кольомбіна, Джокей, Царевич із казки, Мавка, Бальонік, Серце, Царівна, Паяц, Данге, Чортик, Пастух, Француженка, Маскарада, Елегант, Метелик, Арлекін, Магараджа, Пєро із серцем, Наркотик, Труд, Павине перо, Дама треф, Зазулька, Кіт, Паж, Золота рибка... і скільки їх ще там було?!

Як і щороку можна було чути голоси, що члени жюрі пішли за сильно по лінії особистих симпатій. Тимчасом на 16 нагороджених масок тільки дві — і то не перші! — були взагалі знайомими більшости цього жюрі. Люди не розуміють у нас природного явища: чому найбільше даних на нагороду мають саме ті, що одержали їх і минулими роками. Так є в усіх спортових змаганнях; ті, що спеціялізуються в якімсь напрямку мають найбільше вправи. Пустіть на кінські переголи 100 найсильніших коней, що не переходили перегонової дресури і вони певно програють супроти двох-трьох загартованих у бігу.

У промові, що попереджувала роздачу нагород Галактіон Чіпка сказав неодно „щире" і дотепне слово на адресу тих, що ждуть справедливости від конкурсу, де смак є найвищим суддею. Маски не повинні забувати, що кожна із них повинна грати ту ролю, яку вбрала на себе, у власнім інтересі і в інтересі забави. Багато гарних масок пропадає для ока саме наслідком цієї недостачі! Не маємо теж найменшої причини скривати кількох характеристичних настроїв вечора, що дійшли до нас. Численні представники молоді не були зовсім вдоволені занадто спокійним темпом забави, якій бракувало горячкового оживлення, новини, несподіванок. Деякі із них сказали правду. Комітет маскаради потрібує приливу молодої крови. Робітники пера та сцени занадто перетомлені своєю професійною працею і не мають навіть часу доложити рук до організації вечора, який повинен мати для гостей сотні малих вигод і приємних новинок, щоби на ньому бавились навіть люди хронічно знуджені. Мало кому з них і прийшло на думку, що одночасно на вечорі виходять мініятурні „Вісти з Маскаради", де можна би записати неодну веселу увагу, що впала в юрбі гостей.

Деякі члени комітету розуміють дуже оригінально свою ролю: їм вистачає те, що їх імя виписане на запрошеннях; вони запрохують гостей на забаву, але самі ждуть, щоби прохати їхньої помочі в кожнім випадку зокрема, а прийшовши на баль поводяться як знуджені гості.

Баль, який не має господарів, що мали би на увазі чисто особистий настрій кожного гостя зокрема не може мати необхідної теплоти, хоча би музика, кальорифери, печі та буфет огрівали присутніх не знати як сильно. Щож! навіть чужинна преса підкреслювала при нагоді цьогорічного карнавалу, що балі та маскаради поволі переживаються у своїй старій формі. Їхня головна мета: танці, потрібує теплої атмосфери товариських взаємин. Наша інтелігенція, коли ще врахувати до неї гостей з провінції, стала вже занадто численна, щоби на балевій салі могли себе знати всі як за давніх часів, де гості віднаходили всіх своїх знайомих, а навіть членів своєї дальшої рідні. **М. Р.**

—о—

„Т-во письменників і журналістів" і „Кооператива Український Театр" у Львові пересилають нам одночасно такого листа:

Складаємо щиру подяку всім, що своєю щедрою жертвою та працею причинились до піддержання Маскаради, в якої дохід призначений на добродійну ціль; у першій мірі жертводавцям за предмети для премій: арт. П. Холодному, Іванцеві, Дялинюкові, Книгарні Наук. Т-ва ім. Шевченка, Фірмам: Хамули, Могильницького та Стефановича, „Українському Народньому Мистецтву", Вид-у Червона Калина, Фотогр. заведенню Янушевича, — робітникам Могильницького та Хамули за виповнення килимів; за датки до буфету: у першій мірі „Львівським броварам", що крім щедрого дару прислали до помочі, свою службу, фірмам: Атлас, Бачевський, Зволінський, „Здоровля", Кафка, Каварня „Лювр", Лісевич, Маслосоюз, Мусялович, Пявка, Фортуна і Фукс; далі за жертви до буфету паням: Білясовій, Восвідковій, Гомзиновій, Гриневецькій, Гаврисевичевій, Купчинській, Колтунюковій, А. Левицькій, Львовій, Марітковичевій, Онисковій, Павликовській, Паньчишиновій, Пеленській, Чапельській, О. Шепаровичевій і пот. Раставецькому; за поміч у буфеті: паням: Колтунюковій, Купчинській, Кривіцькій, Львовій, Пеленській, Посацькій, Раковській, Трачевій і Чапельській; паням: В. Весоловському, Олексишові та членам Сокола на город. передмістю; за декорацію салі: арт. Боровикові і п. Лісевичу, за поміч пп. Кривіцькому та Чесникові і за випозичення ріжних предметів на забаву: каварням „Центральній", „Лювр" і „Варшаві", фірмам Мусяловича та Флісерові, Т-вам „Союз Українок" і „Українська Захоронка".

За здобуття українського мандату у Львові.

На Виборчий Народній Фонд для Львова зложили далі: д-р Маріян Паньчишин, Михайло Стефанівський, Михайло Галібей, Іван Гличчак, Петро Карпяк, Юліян Киндрик, Евстахій Лаврів і Евстахій Войтів — всі по 100 (сто) золотих. Крім того інж. Марковський зложив від незнаного громадянина **100 (сто) долярів** американських на ту саму ціль.

Жертводавцям щира подяка.

Жертви просимо слати на вкладкову книжечку Центробанку 2845, Львів, Ринок 10.

(Далі буде.)

Театри.

„Коопер. Український Театр" під дирекцією з. Стадника (вул. Шашкевича).

21-го г. 3·30 попол. популярна вистава для молоді по знижених цінах „Мартин Боруля" комедія Карпенка Карого.

Міський великий театр:

21-го год. 7·30 веч. „Паганіні".
22-го г. 7·30 веч. „Чредне Коло".
23-го г. 3. попол. „Страшний Двір".

Міський „Театр Новин":

21-го г. 7·30 веч. „Феноменальна умова".
22-го г. 7·30 веч. „Дівчина з Пусти".
23-го г. 7·30 веч. „Дівчина з Пусти".

Кіна.

Аполльо: „Мужчина з минулим".
Лев: „Верлен".
Палас: „Панама".
Фатаморгана: „Парада рекрутів".

Передвиборчі віча і збори.

ОКРУГ 53 (СТАНИСЛАВІВ).

Позір Печеніжинщина!

Дня 28-го лютого п. р. в год. 11-ій Текуча для сіл: **Березів Нижний, Люча, Текуча, Акришори, Березів Середний.**

Позір Надвірнянщина!

Дня 26. лютого відбудеться передвиборче віче **УНДОбєднання в Зеленій.**

Дня 27. лютого п. р. передвиборче віче в Пнівю.

Дня 28. лютого велике повітове віче в салі „Народнього Дому" в Надвірній. Початок в год. 1-шій в полудне. Реферувати на вічах будуть кандидати листи ч. 18. на 53. округ.

Позір Отинійщина!

Дня 28. лютого відбудеться передвиборче віче в **Бабинці.**

Дня 25-го лютого п. р. відбудеться передвиборче віче в **Кривотулах Нових** в год. 12-ій, а в **Кривотулах Старих** для Кривотул Старих і Красилівки в год. 3-ій.

Дня 26-го лютого п. р. відбудеться передвиборче віче в **Голоскові.**

ОКРУГ 52. (СТРИЯ).

Позір Сколівщина!

Передвиборчі віча Обєднання відбудуться:

Дня 22-го лютого п. р.: **Грабенів, Коростів.**

Дня 26-го лютого п. р.: **Головецько, Грабовець, Риків, Рожанка Вижна, Рожанка Нижна.**

ОКРУГ 54. (ТЕРНОПІЛЬ).

Повітове віче УНДО для громад Микулинецького судового повіту відбудеться в Микулинцях в понеділок 27-го лютого 1928 о год. 12-ій в полудне. Промовляють кандидати на послів д-р Степан Баран і п. Антін Кунько. Саля читальні „Просвіти".

Повітове віче УНДО Тернопільщини відбудеться в Тернополі в салі Міщанського Братства в середу 29-го лютого 1928 о год. 12-ій в пол. Промовляють кандидати на послів о. прал. Леонтій Куницький, д-р Степан Баран і п. Антін Кунько. У обох вічах участь селян і селянок та інтелігенції конечна.

Пов. Нар. Комітет УНДО Тернопільщини.

Позір Збаражчина і Новоселеччина!

Дня 26. лютого 1928 р. в неділю відбудеться велике віче УНДО в **Новому Селі.**

Дня 1. березня 1928 р. в четвер відбудеться велике віче УНДО в **Збаражі.**

Посередництво праці для студентів. Щоби прийти з поміччю незаможним студентам, Інформаційна Комісія при Виділі „Студенської Громади" у Львові підіймається вести посередництво в підшукуванні праці. Тому звертається Інформаційна Комісія до Хвальних правлінь наших установ, ізокрема до Хвальних Управ українських шкіл у Львові з проханням прийти нам з такою поміччю: дати спромогу студентам, яких лихий матеріяльний стан аж надто добре всім відомий, заробити на прожиток. Зі свойого боку ручимо за совісність робітників. — Всі заняття лекції і т. п. просимо зголошувати письменно: Виділ „Студенської Громади", Львів, Супінського 21; устно також від 13—14 год. у вівторок, четвер, суботу. — За Виділ „Студентської Громади": Б. Кравців м. голова, М. Добрянський секр.

Повідомляємо, що виборча нарада державних і приватних урядників, адвокатів і лікарів, інжинірів і будівничих, професорів і учителів, власників реальности, купців і промисловців відбудеться в вівторок дня 21. лютого о год. 7 вечером в салі „Бесіди" (Народний Дім). Участь Вп. Панів і Пань з огляду на важність і актуальність справи конче потрібна. — *Український Народний Виборчий Комітет.*

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Вкладнича Спілка „Діло". В друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.